

Dosar nr. 3260/89/2009

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 556/CA

Ședința publică de la 18 octombrie 2010

Completul compus din:

Președinte: Obreja-Manolache Iustinian

Judecător: Șerbănescu Dragoș Radu Gabriel

Judecător: Gheorghiu Camelia

Grefier: Acatrinei Mariana Georgeta

Pe rol fiind judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe recurentă SC Vitipomicola Dumbrava SA Vaslui, cu sediul în Vaslui, str. Ștefan cel Mare, nr. 276, județul Vaslui, în contradictoriu cu intimatele Direcția Generală a Finanțelor Publice Vaslui, Administrația Finanțelor Publice Vaslui, având ca obiect contestație act administrativ fiscal, recurs împotriva sentinței civile nr. 100/CA/29 martie 2010, pronunțată de Tribunalul Vaslui.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care arată că dezbaterile asupra fondului cauzei au avut loc în ședința publică din data de 11 octombrie 2010, susținerile părții prezente fiind cuprinse în încheierea de ședință din acea zi.

Din lipsă de timp pentru deliberare și pentru a se da părților posibilitatea de a depune note de concluzii scrise, s-a amânat pronunțarea pentru astăzi, 18.10.2010.

Curtea de Apel,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Tribunalul Vaslui, prin sentința civilă nr. 100/C.A./29.03.2010, a respins acțiunea formulată de reclamanta SC Vitipomicola Dumbrava SA Vaslui, cu sediul în Vaslui, str. Ștefan cel Mare, nr. 276, județul Vaslui, în contradictoriu cu intimatele Direcția Generală a Finanțelor Publice Vaslui și Administrația Finanțelor Publice Vaslui, având ca obiect contestație împotriva deciziei nr. 40/24.08.2009 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Vaslui și anularea măsurii de încetare a valabilității înlesnirilor la plată acordate reclamantei de organele financiare ale statului prin Ordinul comun nr. 180/29.09.2003 și nr. 461/26.09.2003.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că reclamanta a pierdut înlesnirile la plata obligațiilor bugetare acordate prin Ordinul comun nr. 180/29.09.2003 și nr. 461/26.09.2003 deoarece nu a respectat condiția constând în achitarea obligațiilor fiscale aferente lunii decembrie 2005 până la data de 20.12.2005.

Prima instanță, considerând că în speță sunt incidente dispozițiile art. 2 alin. 2 din Ordinul comun nr. 180/29.09.2003 și nr. 461/26.09.2003 care prevăd că înlesnirile își pierd valabilitatea în cazul în care societatea comercială nu achită la scadență sau în cel mult 90 de zile de la scadență, dar nu mai târziu de 20 decembrie a fiecărui an fiscal, obligațiile curente la bugetul asigurărilor sociale de stat și la bugetul asigurărilor de șomaj, a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței indicate mai sus a declarat recurs reclamanta SC Vitipomicola Dumbrava SA Vaslui.

În motivarea recursului său, reclamanta a susținut că a în baza Ordinului comun nr. 180 și 461 din 2003 prin care s-a dispus acordarea unor înlesniri la plata obligațiilor fiscale a efectuat plăți conform graficului de eșalonare cu o singură întârziere, de 9 zile, în decembrie 2005, când în loc să plătească rata la 20 decembrie 2005, a plătit-o la data de 29.12.2005.

A mai susținut recurența că prin plata făcută la data de 29.12.2005 s-a înscris în cele 90 de zile de grație permise de lege deoarece a plătit rata cu o întârziere de 9 zile nu de 90 de zile permisă de lege.

A mai arătat recurența că în cauză sunt aplicabile dispozițiile Ordinului nr. 580/2002, potrivit cărora se acordă amânări de la plata obligațiilor la bugetul de stat și a majorărilor de întârziere aferente până cel mult la data de 29 decembrie a anului fiscal în curs.

Recurența a criticat și faptul că anularea înlesnirilor fiscale a fost dispusă ca urmare a efectuării unui al doilea control fiscal cu privire la acest aspect, fiind încălcate prevederile art. 105 punctul 3 din Codul de procedură fiscală, în care se precizează că nu se poate efectua decât un singur control pentru aceeași perioadă de timp, la același agent economic, cu unele excepții expres și limitativ permise de lege.

Susținând că anularea înlesnirii la plată este o măsură contrară nu numai literei, ci și spiritului legii, recurența a solicitat admiterea recursului și anularea măsurii de încetare a valabilității înlesnirilor la plată ce i-au fost acordate prin Ordinul comun nr. 180/29.09.2003 și nr. 461/26.09.2003

Prin întâmpinare, intimatele au solicitat respingerea recursului.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține că sentința atacată este legală și temeinică.

În art. 18 alin. 1 lit. b din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, s-a stabilit că se acordă societăților comerciale cu capital majoritar de stat și filialelor acestora aflate în proces de privatizare înlesniri constând în scutirea totală sau parțială la plată a obligațiilor restante la data de 31 decembrie 2001, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare, precum și cele reprezentând creanțele proprii și cele provenite din credite bugetare gestionate de instituția publică implicată, în cazul scutirii parțiale, diferența rămasă urmând a fi achitată eșalonat, conform graficului aprobat de către creditorul bugetar, respectiv instituția publică implicată, după caz.

În conformitate cu prevederile art. 18 alin. 6 din actul normativ mai sus indicat, înlesnirile la plată își pierd valabilitatea în situația în care societatea comercială nu își achită obligațiile bugetare curente ale fiecărui an fiscal cu termene scadente începând cu data semnării contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni. În cazul în care societatea comercială nu achită la scadență obligațiile bugetare curente, poate efectua plata acestora în cel mult 90 de zile; împreună cu dobânzile și penalitățile de întârziere aferente, dar nu mai târziu de data de 20 decembrie a fiecărui an fiscal.

În executarea acestei legi s-a emis Ordinul comun nr. 461/26.09.2003 și nr. 180/29.09.2003, prin care i s-a acordat SC Vitipomicola SA Vaslui o serie de eșalonări la

plată a obligațiilor bugetare (filele 10-14). În art. 2 alin. 2 al Ordinului s-a prevăzut că în cazul în care societatea comercială nu achită la scadență obligațiile bugetare curente la bugetul asigurărilor sociale de stat și la bugetul asigurărilor pentru șomaj, poate efectua plata acestora în cel mult 90 de zile, împreună cu dobânzile și penalitățile de întârziere aferente, dar nu mai târziu de data de 20 decembrie a fiecărui an fiscal.

Cum în speță reclamanta nu a achitat până la data de 20.12.2005 obligațiile bugetare curente aferente lunii decembrie 2005, ci la data de 29.12.2005, cu o întârziere de 9 zile, aspect recunoscut de aceasta, just a considerat prima instanță că înlesnirile la plată și-au pierdut valabilitatea și că actele administrative atacate prin care s-a constatat pierderea de către reclamanta recurentă a înlesnirilor la plată acordate sunt legale și temeinice.

Termenul de plată reglementat de art. 18 alin. 6 din Legea nr. 137/2002 este imperativ, nefiind permisă altă interpretare. Reclamanta nu și-a îndeplinit obligațiile legale fiscale decât cu o întârziere de 9 zile, astfel încât încercarea sa de a interpreta într-un mod personal, favorabil pentru ea, dispozițiile legale indicate mai sus nu este de natură a determina schimbarea situației de fapt reținută prin decizia nr. 40/24.08.2009 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Vaslui.

Așadar, având în vedere că nu s-au respectat condițiile prevăzute în actul de eşalonare, în conformitate cu prevederile legale incidente, în mod justificat, organul de control a retras înlesnirea acordată.

De asemenea, corect a reținut prima instanță că reclamanta nu poate invoca în favoarea sa dispozițiile Ordinului nr. 580/2002.

Ordinul nr. 580 din 7 mai 2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind procedura și competențele de acordare a înlesnirilor la plata obligațiilor restante la bugetul de stat, administrate de Ministerul Finanțelor Publice, a fost emis de ministrul finanțelor publice în executarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/2002 și nu este incident în prezenta cauză întrucât înlesnirile fiscale au fost acordate reclamantei în temeiul Legii nr. 137/2002, ceea ce înseamnă că i se aplică regulile instituite în acest ultim act normativ.

Neîntemeiată este și critica referitoare la efectuarea unui al doilea control fiscal pentru aceeași perioadă de timp, la același agent economic.

Este real că în art. 105 alin. 3 din Codul de procedură fiscală se prevede că inspecția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat și pentru fiecare perioadă supusă impozitării, însă aceste dispoziții legale nu sunt incidente în cauză întrucât nota de constatare nr. 19512/07.05.2009 întocmită de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Vaslui (fila 32), confirmată prin decizia atacată, este rezultatul verificării modului în care au fost executate obligațiile izvorâte din Ordinul comun nr. 461/26.09.2003 și nr. 180/29.09.2003. La dosarul cauzei nu există nici un înscris din care să rezulte că autoritatea fiscală a mai efectuat o verificare care să aibă acest obiectiv.

Împrejurarea că activitatea de verificare a avut ca bază o stare de fapt fiscală reținută deja de organele fiscale cu ocazia controlului fiscal finalizat cu întocmirea raportului de inspecție fiscală nr. 41226/30.01.2009 (fila 62, punctele 4 și 5) nu este de natură să ducă la altă concluzie. Din examinarea conținutului raportului reiese că organele fiscale au verificat contribuția pentru asigurări sociale de stat și contribuția de asigurări pentru șomaj, însă inspecția efectuată nu a avut în vedere și verificarea modului în care au fost executate obligațiile izvorâte din Ordinul comun nr. 461/26.09.2003 și nr. 180/29.09.2003.

Prin urmare, nu există nici un temei pentru a reține că a fost încălcat principiul unicității inspecției fiscale atât timp cât verificările efectuate de autoritatea fiscală au avut obiective diferite, cu constatări și consecințe distincte.

Așa fiind, Curtea consideră că soluția recurată se întemeiază pe o stare de fapt corect stabilită, precum și pe o judicioasă analiză a normelor legale aplicabile în materie.

file

Față de cele ce preced, în temeiul prevederilor art. 312 din Codul de procedură civilă, va respinge recursul ca nefondat.

În ceea ce privește excepția tardivității recursului, instanța, constatând că termenul s-a prelungit întrucât se împlinise într-o zi de sărbătoare legală și că în speță sunt incidente dispozițiile art. 101 alin. 5 din Codul de procedură civilă, urmează a o respinge.

Pentru aceste motive,
În numele legii,
Decide:

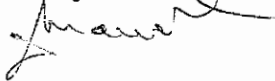
Respinge excepția tardivității recursului.

Respinge recursul declarat de reclamanta SC Vitipomicola SA Vaslui împotriva sentinței nr. 100/C.A./29.03.2010 a Tribunalului Iași, sentință pe care o menține.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 18.10.2010.

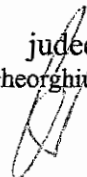
Președinte
Obreja-Manolache Iustinian

judcător
Șerbănescu Dragoș

judcător
Gheorghiu Camelia

Grefier
Acatrinei Mariana Georgeta

